

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **T. K.**, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Oveňecká 78/33, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 6. 2019, č. j. 30 Az 26/2018 - 29,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce, Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta se sídlem Oveňecká 78/33, Praha, **se určuje** částkou ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 (šedesáti) dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. OAM-51/ZA-ZA06-ZA08-2018; tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel vstoupil na území České republiky dne 16. 1. 2018, tohoto dne byl v rámci dublinského řízení převezen z hraničního přechodu Folmava – Furth in Wald do Příjímacího střediska Zastávka. O mezinárodní ochranu žádal v Rakousku, Švýcarsku a Německu. Dříve mu byla udělena víza nebo povolení k pobytu v České republice a v Německu, byl proto převezen do České republiky. Při poskytnutí údajů podle § 10 odst. 2 zákona o azylu a následném pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v Gruzii má problémy a nemůže se tam vrátit. Problémy se týkají jeho bývalé práce – 10 let se živil jako profesionální voják, sloužil v Kutaisi. V rámci služby měli nařídáno, aby rozháněli lidi během akcí a mítinků a jezdili na mise. Po změně vlády v roce 2012 mu

začaly problémy (jeho konkrétně se problémy dotýkaly od roku 2013). Nadřízení mu vyčítali nesplnění úkolů, za což nedostával propustky, jiné důsledky z toho pro něj neplynuly. Nad rámec běžného vysílání na mise jej poslali do Afghánistánu a do Afriky, v Africe zůstal (místo původních 3 měsíců) 7 měsíců. Po návratu z Afriky na konci roku 2015 odešel ze služby. Byl pod tlakem, a nakonec dal výpověď. U svého velitele si nikdy nestěžoval, protože „oni jsou jedna struktura, navzájem se podrží“. Nové vládě se nelíbilo, že vojáci plnili rozkazy bývalého prezidenta Saakašviliho. Zmiňované problémy trvaly celkem 2 roky. Na misích i ve vlasti dostával pravidelně plat, nikdy nebyl kázeňsky potrestán, pouze nedostával propustky. Po odchodu z armády jej 2-3x navštívil vyšetřovatel, který se ptal na akce z roku 2007. On odpověděl na dvě obecné otázky a dále jej nikdo nekontaktoval. Zkoušel hledat práci na stavbě, tam ho ale odmítli, proto se rozhodl pro odjezd. Stěžovatel je přitom přesvědčený, že jeho nepřijetí na stavbě bylo důsledkem jeho působení v armádě. Přes zprostředkovatelské agentury práci nehledal, protože to podle něj nemělo smysl. Do Evropy odjel, protože si myslel, že si zde najde práci. Během vycestování žádné potíže neměl. Závěrem uvedl, že pokud by se změnila vláda, vrátil by se zpátky do Gruzie a snažil by se dostat zpět do armády. Je zdravý a svobodný, děti nemá, k otázce politického přesvědčení uvedl: „ne“.

[3] Žalovaný uvedené důvody, spočívající primárně v působení v armádě a s tím související nemožností najít si práci, a dále v obavách z vyšetřování blíže nespecifikovaných událostí z roku 2007, neshledal jako relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany, a proto vydal napadené rozhodnutí. Proti němu podal stěžovatel žalobu. V ní namítal, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině podobně postižených lidí (vojáků sloužících v daném období v armádě). Rozporoval především závěr žalovaného o tom, že se mohl v zemi původu obrátit za účelem ochrany svých práv na policii, nezávislý soud nebo veřejného ochránce práv. Žalovaný nevzal dostatečně v potaz informace z nevládních organizací – pominul především to, že Gruzie nemá nezávislý a efektivní mechanismus vyšetřování, jak vyplynulo z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Gruzie.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku posoudil rozhodnutí žalovaného z hlediska všech důvodů udělení azylu a uvedl, že nebylo prokázáno, že by stěžovatel čelil nějakému vyhrožování nebo bití. Nikdy nebyl zatčen, a to ani v souvislosti s kauzou z roku 2007, na kterou upozorňoval. Neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod v Gruzii, k pronásledování z těchto důvodů tak nedošlo. Samotný fakt, že pochází ze země s nedemokratickým autoritativním režimem, není důvodem pro udělení azylu, není-li vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů. Tvrzení o tom, že Gruzie nemá nezávislý a efektivní mechanismus vyšetřování, samo o sobě, aniž by stěžovatel uvedl skutečnosti vztahující se přímo k jeho osobě, neobstojí. Nemožnost najít si zaměstnání rovněž nelze považovat za pronásledování. Nic nenásvědčovalo tomu, že by byl důvodem jeho nezaměstnání právě předchozí výkon služby. Stěžovatel se ani nepokusil využít služeb agentur zaměřujících se na pomoc při hledání zaměstnání, přestože v Gruzii tyto agentury fungují, stejně jako systém sociálního zabezpečení. Krajský soud proto podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu zamítl.

pokračování

[5] V kasační stížnosti stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Dále uvedl, že uplatňování politických práv nemusí spočívat v aktivním sdělování svých politických názorů, ale postačí, že jsou mu určité politické názory připisovány. Jelikož se účastnil rozhánění lidí na akcích v roce 2007, tj. podílel se jako vykonavatel státní moci na potlačení demonstrací a v následujících letech plnil úkoly tehdejší vládní skupiny, měl se krajský soud zabývat právě otázkou přičitatelnosti politických názorů. Dále uvedl, že profesionální vojáci, kteří se účastnili rozhánění akcí v roce 2007 a následně sloužili v armádě za vlády prezidenta Saakašviliho, jsou sociální skupinou ve smyslu zákona o azylu. V důsledku příslušnosti k této skupině stěžovatel nemohl v zemi původu najít práci. Správní orgán ani krajský soud však toto vůbec neřešily. Jeho pronásledování bylo dlouhodobé a intenzivní, přičemž existovala příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušností k definované sociální skupině. Závěrem stěžovatel namítal, že krajský soud dostatečně nereagoval na jeho námítky ohledně nedostatečného posouzení informací z nevládních organizací. Gruzie nemá efektivní systém vyšetřování a právo na spravedlivý proces tam není zaručeno.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost svým obsahem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Stížnost je obecná, přičemž tam, kde ke konkretizaci dochází, se svým obsahem míjí s napadeným rozsudkem. Všechny námítky byly krajským soudem řádně vypořádány a rozsudek není nepřezkoumatelný. Žalovanému není zřejmé, jak souvisí právo na spravedlivý proces s azylovým příběhem stěžovatele. Poukázal rovněž na skutečnost, že Gruzie byla vyhlášena za bezpečnou zemi původu.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnosti přípustná, a stěžovatel je zastoupen ustanoveným advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[9] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku možného pronásledování – a to z důvodu uplatňování politických práv na základě účasti stěžovatele při rozhánění akcí v roce 2007 v Gruzii a následné službě v armádě za vlády prezidenta Saakašviliho;

a z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině (bývalých vojáků), v důsledku čehož nemohl stěžovatel nelézt práci; a dále otázku nedostatečného zohlednění informací poskytnutých nevládními organizacemi. Tyto otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodu ad 1) až 4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (pro nedostatek důvodů) Nejvyšší správní soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost by obecně mohla být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti podle výše uvedeného výčtu, neboť v takovém případě by se pro hrubé pochybení procesního práva stěžovatel neměl vůbec možnost seznámit s důvody rozhodnutí a bylo by namíste každé takové rozhodnutí zrušit a nahradit novým. Nepřezkoumatelností soudního rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval např. v rozsudcích ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS. V daném případě krajský soud postupoval plně v souladu s touto judikaturou, neboť se náležitě vypořádal s žalobními námitkami a zohlednil přitom všechny rozhodné skutečnosti. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč krajský soud žalobu stěžovatele zamítl.

[12] Aby stěžovateli mohl být udělen azyl, musí být podle § 12 písm. b) zákona o azylu kumulativně splněna následující kritéria: 1) stěžovatel se musí nacházet mimo zemi svého původu, 2) musí mít odůvodněný strach, 3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování, 4) ochrana v zemi původu selhala, 5) musí být pronásledován z azylově relevantního důvodu a 6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule. Obdobné podmínky platí také v případě § 12 písm. a) zákona o azylu s tím rozdílem, že toto ustanovení speciálně cílí na jediný důvod pronásledování, jenž se do určité míry překrývá (ovšem neshoduje) s jedním z důvodů pronásledování podle § 12 písm. b) téhož zákona. Tímto důvodem je zastávání určitých politických názorů. Současně je azyl podle § 12 písm. a) vázán na zkušenost již uskutečněného (prožitého) pronásledování, o niž se objektivně opírá též odůvodněný strach z dalšího pronásledování v případě návratu do země původu; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014 - 44.

[13] Z hlediska naplnění podmínky azylově relevantního důvodu – uplatňování politických práv – lze přisvědčit stěžovateli, že není podstatné, zda žadatel o mezinárodní ochranu určité politické názory skutečně zastává anebo je zastává pouze zdánlivě, jsou-li mu připisovány původci pronásledování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, č. 1713/2008 Sb. NSS; přiměřeně také rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). I když tedy stěžovatel žádnou politickou činnost nevyvíjel a veřejně svůj politický názor neprezentoval (což ostatně ani sám netvrdil), mohly mu s ohledem na jeho účast při rozhánění demonstrací v roce 2007

pokračování

a následnou službu v armádě za vlády prezidenta Saakašviliho být určité politické názory (resp. sympatizování a tichá podpora tamějšího režimu) připisovány. Jedná se však o jednu (nikoli jedinou) z kumulativních podmínek pro udělení azylu. V každém případě musí být splněny i ostatní podmínky, vč. podmínky uvedené výše pod bodem 3 – tj. hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování, přičemž musí existovat kauzální nexus (nezbytná příčinná souvislost) mezi pronásledováním a jeho důvody.

[14] Krajský soud neshledal, že by stěžovateli skutečně nějaké pronásledování hrozilo. Své rozhodnutí přitom vystavěl na tom, že 2-3 návštěvy vyšetřovatele nedosáhly požadované minimální intenzity pronásledování. S tímto závěrem krajského soudu Nejvyšší správní soud zcela souhlasí. Současně však podotýká, že ani zdejší soud stěžovatelem pocítované přikori nemíní jakkoli zlehčovat. V postupu státních orgánů spočívajícím ve vyšetřování různých událostí však za situace, kdy se jednalo pouze o položení dvou obecných otázek, aniž by stěžovatele kdokoli další následně kontaktoval, nelze spatřovat pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Stěžovatel sám uvedl, že se jej vyšetřovatel zeptal jen na obecné věci, na které mu také odpověděl, a následně odešel. Jelikož jiné problémy v souvislosti s vyšetřováním událostí v roce 2007 stěžovatel neměl, nebyl ani z ničeho obviněn či zadržen (ani nic takového netvrdil), nelze krajskému soudu v posouzení této otázky ničeho vytknout. Z výpovědi stěžovatele přitom vyplynulo, že dostával pravidelně plat, nikdy nebyl kázeňsky trestán, pouze nedostával propustky. To však za pronásledování považovat nelze.

[15] Přestože se tedy krajský soud nezabýval otázkou přičitatelnosti zastávání politických názorů na základě účasti stěžovatele při rozhánění demonstrací v roce 2007, nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek pro udělení azylu (minimální intenzita hrozící újmy), jeho závěr vycházející z konstantní judikatury byl proto správný.

[16] Pokud jde o druhou z nastíněných otázek – tj. pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině (bývalých vojáků v Gruzii), Nejvyšší správní soud se sociální skupinou zabýval např. v rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, č. 364/2004 Sb. NSS. Sociální skupina je podle citovaného rozsudku „*skupina osob sdílející objektivně společnou charakteristiku nebo je alespoň takto společností vnímána. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčných osob*“. V rozsudku ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, č. 2406/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud považoval za sociální skupinu např. brance povolané k výkonu vojenské služby v Alžírsku, kteří jsou z tohoto důvodu vystaveni ohrožení ze strany teroristů. V rozsudku ze dne 2. 8. 2012, č. j. 5 Azs 2/2012 - 49, shledal zdejší soud sociální skupinou také osoby, které před pádem režimu Saddáma Husajna působily v irácké armádě a které z tohoto důvodu ostatní obyvatelstvo vnímá jako přívržence bývalého režimu. S ohledem na citovanou judikaturu by proto i v případě stěžovatele bylo možné hovořit o „*sociální skupině*“ ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, z čehož také krajský soud ve svém rozsudku vycházel.

[17] Stěžovatel spatřoval své pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině zejm. v tom, že z důvodu své předchozí služby v armádě nemůže sehnat práci. Ucházel se o zaměstnání na stavbě, tam ho ale odmítli. Je přitom přesvědčený o tom, že to bylo právě z důvodu jeho předchozí vojenské služby. Krajský soud poukázal na taxativní výčet

důvodů pro udělení azylu s tím, že nemožnost nalezení práce nelze považovat za azylově relevantní pronásledování.

[18] I s tímto hodnocením krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Z judikatury zdejšího soudu jasně vyplývá, že ekonomické důvody nejsou důvody pro udělení azylu a nemožnost najít si zaměstnání zpravidla nepředstavuje pronásledování ve smyslu azylového zákona. Tíživou ekonomickou situaci samu o sobě za pronásledování tedy považovat nelze (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 5 Azs 38/2009 - 53; rozsudek ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 415/2005 - 74, či již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 63/2004 - 60). Krajský soud rovněž zcela správně poukázal na skutečnost, že stěžovatel neuvedl jedinou indicii, ze které by vyplývalo, že právě jeho působení v armádě mělo při hledání nového zaměstnání vliv na rozhodnutí potenciálního zaměstnavatele. Přestože je míra nezaměstnanosti v Gruzii vysoká, stěžovatel se o nalezení nového zaměstnání pokusil pouze jednou. Za této situace však nelze tvrdit, že by skutečně jemu hrozící újma dosahovala intenzity pronásledování, resp. že by nějakému pronásledování byl vystaven.

[19] Pokud jde o poslední okruh námitek, tj. nedostatečné zohlednění informací z nevládních organizací a skutečnosti, že Gruzie nemá efektivní nástroje vyšetřování, lze v tomto ohledu odkázat na hodnocení krajského soudu. Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud neshledal, že by stěžovatel byl vystaven pronásledování. K námitce, že v Gruzii nemá zaručeno právo na spravedlivý proces, nelze proto přihlídnout, neboť stěžovatel nikdy nebyl z ničeho obviněn, nebyl zadržen, a sám ani netvrdil, že by proti němu bylo vedeno pro spáchání nějakého trestného činu cílené vyšetřování. Toto nelze dovodit ani z tvrzených návštěv vyšetřovatele, neboť jak sám stěžovatel uvedl, vyšetřovatel se jej zeptal na dvě obecné otázky, poté odešel a už jej nikdo více nekontaktoval.

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu. Ten se svým postupem nikterak neodchyluje od citované judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[22] Stěžovateli byla v řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 25. 10. 2019, č. j. 5 Azs 239/2019 - 32, ustanovena zástupkyně Mgr. Eva Holá, Ph.D., advokátka se sídlem Ověnecká 78/33, Praha. Ta však dne 28. 11. 2019 požádala o pozastavení výkonu advokacie podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, přičemž podle § 27 téhož zákona ustanovila jako svého zástupce v nyní souzené věci Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta se sídlem Ověnecká 78/33, Praha. V případě ustanoveného zástupce platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát

pokračování

(§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Pro určení výše odměny a náhrady hotových výdajů se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovený zástupce učinil ve věci dva úkony právní služby: první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a písemné podání soudu ve věci samé – sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý tento úkon náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci tak náleží odměna ve výši 6800 Kč, zvýšená o DPH v sazbě 21 % na částku 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu